

Koltuğumdaki Kadınlar

Ruh-Beden-Beyin
Bütünlüğünde
Kadının Kendini
Bulması

Dr. Ayşe Duman

GİRİŞ

Onlarca yıl binlerce kadınla çok yakın ilişkilerim oldu. En özel yolculuklarına şahitlik ettim. En özel anlarına ortak ettiler beni. Bedenlerini, duygularını güvenle açtılar, mahrem hikâyelerini samimiyetle anlattılar. Binlerce güzel kadın hayatıma dokundu.

Ben mi onlara fayda sağladım onlar mı benim için vardı bilemem ama yollarımız keşişti, birlikte yol aldık. Ortak sevinçlerimiz, hüznlerimiz, dualarımız oldu.

Hayattaki duruşlarına, akıllarına, tavırlarına hayran olduğum onca güzel kadın içinden koltuğuma hiç oturmamış bir kadının, annemin hikâyesi ile başlamak isterim.

Çocukken masal gibi dinlediğim, yaşım ilerledikçe hayranlık duyduğum annemin hikâyesi.

Annem çocukluk yıllarını anlatırken yüzünde hep bir gülümseme olurdu. O gülümsemenin ardında büyük bir dirayet ve sabır olduğunu henüz bilmediğimiz yaşlarda masal gibi dinlerdik anlattıklarını.

Üç yaşında annesiz kalıp, üç abi ve baba, dört erkekle büyüyen annem nasıl bu kadar “kadın” kalabilmişti?

“Yedi yaşına geldiğimde babam öğretmenle konuştu. ‘Kızım evin kadını, o okula giderse bize kim bakar? Sen onu görmezden gel,’ dedi. Akranlarım okul çocuğu oldu, ben ev çocuğu. Daha doğrusu evin çocuk annesi. Komşu teyzelerden yemek yapmayı, iş yapmayı öğrendim. Hayvanlarım beni anlardı. Hele bir atım vardı ki ben bindiğimde en sakin haliyle yürürdü. Hayvanları tek başıma otlatırken hiç korkmazdım. Çiçeklerle konuşurdum, sanki Allah’la konuşur gibi. İncirler olgunlaştığında her sabah ilk işim, şükür sözleri mırıldanarak dalından incir yemekti. Bazen şükür, incirden daha lezzetli gelirdi; bir iki yemişle doyardım.

Babam cömert adamdı. Karpuz tarlasından dönerken, arabanın yarısı boşaltır, topladıklarını komşulara dağıtırdı. Köyde ilk kara lastiği (lastik pabuç) ben giydim. Hayvanların altını temiz tutmaya çalışırdım, pislige yatmalarına gönlüm elvermezdi. Bir gün, henüz çok küçüğüm, köpeğimize yemek koyuyordum. Babam, yemeği koyduğum kabı gördü ve fırlattı. ‘Bu pis kaba hayvana yemek konur mu?’ dedi. Babam, hayvanlara çok merhamet ederdi. Sabah akşam önce onların yemeği ve suyu verilirdi, ardından biz sofraya otururduk. Atlarıyla uzun yollardan geldiğinde, onların ihtiyaçlarını karşılamadan eve girmezdi. Merhameti babamdan öğrendim.” Cömertliğiyle köyde nam salan bir adamın kızı olmak, anneme de merhameti öğretmişti.

Annemin basit gibi görünen anıları, aslında büyük bir hikmet ve derin bir yaşam felsefesinin izlerini taşıyordu. Sadece şükürle doymanın ne demek olduğunu, modern hayatın koşturmacasında unuttuğumuz bu huzurun, onun için bir yaşam biçimi olduğunu anlamam uzun zaman aldı.

Masal gibi dinlediğimiz her olay, her tavır annemin kişiliğinin, yaşam tarzının yapı taşlarıydı. Davranışlarının merkezinde merhamet vardı. Merhamet, onun yaşamının anlamıydı ve bu merhamet, bedeninin her bir hücresinde hayat buluyordu.

15-16 yaşına geldiğinde, köyde isteyen çok olmuş ancak onun niyeti, duası köyden gitmekmiş, hem de büyük şehire: “Taliplerim hep köyden, o yüzden onlarla evlenmek istemiyordum,” derdi. Babamın İstanbul’a giden ilk erkek olduğunu anlatırken gözlerinde hayranlık ve cesaretin pırıltıları olurdu.

Bir keresinde, bu cesaretine şaşırıp “Korkmadın mı?” diye sormuştum. Annem yine aynı sakinlikte cevap verdi: “Allah vardı, korkuya gerek yoktu.” Onun hayatına bu kadar sağlam bir şekilde yerleşen inanç, onu hem güçlü kılan, hem de onunla sükûnet bulduğu bir dayanak olmuştu.

“Annem yoktu, babam ticaret yapıyor, at sırtında köy köy geziyor, günlerce eve gelmiyordu. Ben hiç korku nedir bilmedim. Allah hep vardı, O hep benimleydi, ya da ben O’nunla. Gecenin karanlığında, sabahın ayazında, başağın tanesinde, incirin çekirdeğinde, sütün kokusunda, kelebeğin kanadında Allah hep benimleydi.”

Bir keresinde bir hastam da benzer bir şey anlatmıştı. 40 yaşında hamile kalmıştı, üstelik miyomları vardı. Çevresi “Bu yaşta doğuramazsın,” deyince bana gelmişti. O zamanlar hipnozla doğumla ilgileniyordum. Kendi kendime, “Herhalde korkuyor, ondan beni duydu, bana geldi,” diye düşündüm. Kendimden emin bir şekilde sordum: “Neden korkuyorsun?” 30’lu yaşlarında Allah’la tanışmış Uzak Doğulu Buse, “Korkum yok, çünkü Allah var. Önceki doğumlarımda Allah yoktu, korku vardı. Şimdi Allah var, korku yok!” dedi.

Nurettin Topçu, *Var Olmak* adlı kitabında, “Merhamet, Allah’la ansızın vaki olan buluşma halidir,” der ve devam eder: “Merhamet, bu ruh hallerinin (aşk, ihtiras, ilim, akıl, sezgi, duygular...) her birine karışmadıkça, onlar sakat ve sefil kalırlar.”

Yıllarca, annemin nasıl bu kadar kendiyi barışık, korkusuz ve emin olduğunu düşündüm durdum. Okuma yazması olmadığı zamanlarda bile İstanbul’da hangi numaralı otobüsün nereye gittiğini öğrenmesi ve korkusuzca tek başına gezmesi, pek çok okuma yazma bilen hatta üniversite mezunu hastamın, eşleri olmadan jinekolojik muayeneye bile gelememeleriyle kıyaslandığında daha da anlam kazandı. Asla babama bağımlı olmayan ama ona bağlı olan annemin bu hallerinin nasıl oluştuğunu anlamaya çalışırken, Nurettin Topçu’nun şu satırlarına rastladım: “Sezgi, bekadan bir ışıktır, belki de hakikatin bir kapısıdır. Duygu, bizi katı cisimlerden ve kalpsizlerden ayıran bir acıma duygusudur; sezgi, eşyanın cevherine nüfuz eden ruhtaki incelikten yapılmış rahm ü şefkattir.” Ve bunların olabilmesi için gerekli olan “merhamet”, Allah’la ansızın vaki olan buluşma halleridir.

Annem, tüm hikâyesinde bu gerekliliği yerine getirmiş. Yaşamında defalarca, ansızın Allah’la buluşma hali yaşamış ve sezgisiyle kadınlık cevherine nüfuz etmiş. O cevherle aydınlanmış ve aydınlatmış.

Yıllarca, kadını “kader mahkûmu” durumuna sokan söylemlere bir yanım hep itiraz etti. “Hayır, insan bu kadar zayıf, aciz ve rüzgârda savrulan bir yaprak olamaz,” dediysem de nasıl uçacağımı, annemin nasıl uçtuğunun formülünü bileme-

dim. Ve sonra cevabın tüm hallere, duygulara ve kabiliyetlere merhamet eşlik etmek olduğunu anladım.

Yıllar boyunca şahit olduğum yüzlerce hikâye ve tecrübe havuzumda birikti. Biriken bu tecrübeleri daha fazla kadına aktarmak amacıyla yazmaya ve anlatmaya başladım.

Gördüm ki farkında olmadan acıdan beslenmeyi seven kadınlar problemi çözmek yerine acıya yapışmayı seçiyor. Acıyla var olmaya, acıyla gündemde kalma refleksiyle hikâyesini anlatmaya devam etmek istiyor.

Oysa acı en önemli öğretme, en kadim şifa kaynağı. Acı, özgürleşmenin en sağlam basamağı. Acı, yaşamı tüm gerçekliği ile bize gösteren içsel bir kaynak. Ve maalesef acıdan kaçıp tıka basa hazla doldurulan yaşamları idealleştiren popüler kültür, acının öğreticiliğini yok ediyor.

Bugüne kadar havuzumda biriken hikâyeler hayatın ve beden bilgeliliğinin aslında ne kadar ümit verici olduğunu bana defalarca gösterdi. İşte bunun için acıyı, ona tutsak olmadan özgürleşmenin en sağlam basamağı olarak kullanmayı başaran birkaç cesur kadının hikâyesiyle daha fazla yaşama ışık tutmak istedim. Umarım bu niyet amacına ulaşır.

DİLARA

“Verilen havuçları kemirmeden...”

Güne yorgun başlıyorum. Pek çok gün gibi geceden başlayan bir gün. Asistanlıktan alışkınız, 36 saat hiç molasız çalışmaya. O zamanlar uzman olunca bitecek motivasyonu vardı. En fazla 4 sene, sonra rahatlayacaktık güya. Mesleği yaptığım sürece mesainin 7/24 olacağını... kış gelmiş kar yağmış, gecenin yarısı, sabahın kr, şahsi meselelerin, hiçbir şeyin doğuma gitmeme sebebim olamayacağını bilseydim yine de kadın doğumu tercih eder miydim? Sanmıyorum.

Bazen iyi ki bilmemişim diyorum. Yaşamı doğurmayı bu kadar yakından görmek, dokunmak, etkilemek, etkilenmek şansım başka nasıl olabilirdi? Kadının yaşamsal kabiliyetlerini, yaşama uyumunu, yaşamın merkezinde olduğunu ve bu gücünü kullanması gerekliliğini nasıl öğrenebilirdim?

Dışarıda kar yağıyor. Zihnimden geçenler ve yağan kar beni yıllar öncesine götürüyor.

O gece yine lapa lapa yağan karın sessizliğinde erkenden yatağa girmiştim. Asistanlıktan kalan bir refleks, gecenin ne getireceği belli olmaz, fırsat varken uyu. Doğumu başlayan

gebenin telefonuyla 00:15'te uyandım. İki saat uyumuşum. Süper.

Kar şiddetini arttırmış, arabayı çıkarmam imkânsız.

Taksi durağından gelen cevap: "Abla o sokağa giremeyiz."

Yolların açılması için karların erimesinin beklendiği yıllar. Bebek dünyaya gelmeye yaklaşırken saat de gece ikiye doğru ilerliyor. Artık çıkmam lazım.

Çocuklar sabah uyandıklarında beni görmemeye alışkınlar ama yinede okulların kar tatilinde olması güzel. Bir güzellik de gideceğim hastanenin yürüme mesafesinde olması.

Gecenin ikisi, dize yakın kar, sokaklar bomboş... Yürüyerek DOĞUM gibi çok sürprizli bir sürece eşlik etmeye gidiyorum.

Böylesi geceler üst üste yaşanıp bir de üstüne çocukların hastalıkları eklendiyse, en büyük hayalim bir gün, hangi gün olduğunu bilmediğim bir gün, doğumdan emekli olacağım.

Sonra ne yapacağıma dair hiçbir fikrim yok. Yaşadığımı hissetmenin yolu benim için iş yapmak. Bunun için geceleri uyanmama gerek kalmayan işler için dua ettiğim yıllar.

Gelen telefonla uyandığım her gecede, çocukları bıraktığımda, ailece oturulan iftar sofrasından kalktığımda, nasılsın sorusuna cevap veremeyecek kadar yorulduğumda, kızım komşudan gelen kek-poğaça kokularına özendiğinde, fazladan yorucu doğum yolculukları yaşadığımda... daha fazla, daha kalpten, tam yirmi yıl doğumdan emekli olmak istedim. Bir gün o günün geleceğine mutlak inanarak yirmi beş yıl istemekten hiç vazgeçmedim.

İki yıl önce doğumdan emeklilik için tüm şartlar hazırıldı çok şükür. Bunca yıldır istediğim şeyi yapmak için hiçbir engel

yok... ve yapamıyordum. Sanki doğum işi benim hayati bir parçam, bir uzvum, olmazsa olmazmışım gibi. Alışkanlıklardan vazgeçmenin zorluğu.

Dışarıdan akla ihtiyacım var. Aklına, kalbine güvendiğim kızım, kesinlikle zamanı geldiğini söylüyor. İstişare sünnet, uymak farz prensibince tamam diyorum güzel kızımın aklına.

Ve çok şükür 2022’de, uzmanlığımı aldığım 1996 yılında dünyaya gelmesine eşlik ettiğim ilk bebeğim Sevgili Meryem’in bebeğini son doğumum olarak ellerime alıyorum....

Bunca yıl, 10 bini aşan doğuma şahitlik etmek, binlerce güzel kadına dokunmak, yaşamın tüm inceliklerini her bir doğumda defalarca tecrübe etmek.

Doğum, yaşama dair bütün deneyimlerin keşişim kümesi, hem doktor, hem anne, hem bebek için.

Yaşama, doğuma, ölüme, tekrar doğuma şahit olmak, görmek, anlamak, kabul etmek, sevmek....

Binlerce güzel kadınla yaşadıklarım kadınlara başka kapılar açmaya vesile olabilir, olmalı diye düşünüyordum ama bir yazar olacağım aklıma hiç gelmiyordu.

Yazmak, doğum gibi... Doğum gibi yaşama dokunmak niyetiyle yazmak... Kadınlarla ve yaşamla sayfalarda, cümlelerde, kelimelerde buluşmak... Kadının, kadınlığın hikâyesini yazmak... Yolda yolcunun elini tutmak, doğumda bebeği tutmak gibi.

Doğumu bırakma fikrime hep itirazlar gelmiştir. En güçlü argümanları da “Doğum gibi bir mucizeye şahitlik ediyorsun.” Sanki yaşamın her anı, her anın doğumu bir mucize değilmiş gibi...

Doğum gibi bir mucizeye şahitlik ediyorsun! Anlamlandıramadığım, eksik bulduğum bir bakış açısı bu.

Günlük yaşantımızda her daim şahit olduğumuz mucizelerden farkı ne ki? Güneşin kendi ritminde doğup batması, bir çekirdeğin toprakta ağaca dönüşmesi, düşüncelerin kelimelere dökülmesi, nefesin hayat olması... Bütün bunlar sürekli görüyoruz diye mi değersizleşiyor da başka mucizeler arıyoruz? Gün ışığında aşikâr olan mucizelere gözümüzü, kalbimizi kapayıp gecenin yarısı kara bata çıka gittiğimiz doğum neden daha kıymetli oluyor?

Mucizeye şahitlik etmede samimiyssek nefesimizi takip etmek, ağzımıza aldığımız gıdanın serüvenini hatırlamak yetmez mi? Hep daha fazlasını istemek konusunda nasıl da aç gözlüüz...

Hz. Muhammed'in (sav) "Allah'ım, benim sana olan hayretimi arttır" duası bana rehberlik ediyor. Yaşamın her noktasına hayret. Yaradılışa, Yaradan'a hayret nazarıyla bakabilmek, sınırsız arzularımızı, isteklerimizi tatmin edebilir.

"Allah'ım benim sana olan hayretimi arttır." Âmin.

O karlı gecede bebeğimiz sabah 06.15'te dünyamıza-dünyasına teşrif etti. Çok şükür, rahat ve güzel bir doğum oldu. Her zorluk kolaylığı ile geliyor. Kendimce (kendimce diyorum, dağ köylerinde çalışmış sevgili ebelerimizin, doktorlarımızın şartları yanında lafi bile olmaz, bunun farkında ve şükründeyim) zorlukla geldim, doğum kolaylıkla oldu, yorgunluğum tatlı bir gevşemeye, huzura, şükre dönüştü.

Sanırım mesleğin en tatmin edici taraflarından biri yaşanan zorluğun arkasından gelen güzellik, zorlukla ulaşılan sonuç,zorluğun bitmiş işin tamamlanmış olması.

Sanki bir dağın zirvesine tırmanmak gibi. Hiç kimse helikopterle dağın zirvesine inmenin keyfinden bahsetmez. Zirvenin keyfi, yoldaki meşakkatle artar.

Geçmişe giden zihnim bunları düşünürken bir yandan da bedenimi uyandırmak için kahvenin üstüne çayla devam ediyorum.

Zihnimi açmak için “Allah’ım, bugün bana neler yaşatıp neler göstereceksin acaba? Heyecanlıyım” diyerek az sonra karşımdaki koltuğa oturacak güzel kadını bekliyorum.

Dilara 26 yaşında, üniversite mezunu, bir kurumda çalışıyor. Geliş nedenini çekinerek anlatmaya başlıyor.

“İki ay sonra evleneceğim, korkuyorum.”

“Korkun tam olarak neden?”

“Kızlık zarıyla ilgili.”

“Yani kızlık zarının nesinden korkuyorsun?”

“Ya kanama olmazsa diye.”

Son dönemlerde artan korku nedenlerinden biri. Sanki birileri korku çipi üretmiş, salmış ortaya. Abuk sabuk korkular zihinlere çöreklenmiş.

Bu korkunun akılla ilgisi olmadığı kesin. Uydurulmuş masallar, hikâyeler ve beklentiler. Beklentiye cevap veremezsem korkusu. Ne bekleniyor? Kanaması... Ama anatomi, fizyoloji, biyoloji öyle demiyor.

Kültür, erkek, ben onu bunu anlamam kan göreceğim, diyor.

Dilara’nın korkusu bedenini ele geçirmiş, karların erimesine bile müsaade etmemiş.

Dilara gibi pek çok kadın, kadın bedeni ve cinselliği üzerine anlatılan hikâyelerin, yapılan işlemlerin, oluşan beklentilerin tuzağına düşüyor. Sonra da oradan çıkmak için tuzağı kuranın ipine sarılıyor.

Geçmişte kültürü “böylesi değerini arttırır” dediği için sünnete razı olan kadın bedeni, modern dönemde de genital estetik konusunda çok hevesli. Şimdinin düzen kurucuları kadının değerini arttıran bir işlem olarak pazarlıyor genital estetiği. Kadına bedenindeki bir organın şekli şemali, bir dokunun kanayıp kanamaması üzerinden değer biçiliyor.

Tarz, tavır ve işlem tipi değişse de kadın bedenine hükmetme, form verme, kadın üzerinde hakimiyet kurma hevesi hiç değişmiyor.

Kadın, klitorisinin acılarla sakatlanmasına, kız çocuklarının bu acıyı yaşamasına razı olmuş, sırf değeri artsın, istenen kalıba girsin diye. Değersiz olma korkusuyla zehirlenen zihinler, bekâret kemeriyle zehrinden kurtulmaya çalışmış.

Günümüzün genç kadınları da “özgüven” kazanmanın çaresini genital estetikte arıyor. Daha değerli olmak adına, hangi havuç verilirse kemirmeye hazır bekliyorlar adeta.

Tarihin her devrinde düzen kurucular, sistem koyucular kadın için bir havuç bulmuş.

“Eyvah ya kanamazsam” korkusu, tam olarak bir havuç zehirlenmesi. “Kanarsan erkeğini mutlu etmiş olursun, bu onun beklediği şey, hatta hakkı.” Bu havucu yedin mi bir kere, anatomi, fizyoloji, tıp senin korkunu geçirmeye yetmez.

Hatta kimi kadınlarda kanama olmaması gerçeğini duymak, “ya bende de olmazsa” korkusunu daha da arttırır.

Geçtiğimiz aylarda görüştüğüm Aslı'nın korkuları da tam olarak böyle idi.

Tıp son sınıf öğrencisi olarak kanamayabileceğini biliyor.. Mühendis olan müstakbel eşi, ya kanamazsa ne düşünür bilemediğinden endişeli. Ona anlatırsa yanlış düşünebilir. Evlilik öncesi danışmanlık bahanesiyle nişanlısıyla gelmiş. Eşinin aklında oluşabilecek soruları kendi sorularıymış gibi soruyor. Nişanlısı gayet rahat, konuya Aslı'dan daha hakim, kanamama gerçeği ile bir sorunu yok. Aslı bunu görmekten memnun.

Dilara'nın başka korkuları var mı onu anlamalıyım önce.

“Dilara, başka neden, nelerden korkuyorsun?”

“Aslında ilişkiden, kanamaktan, acı çekmekten de korkuyorum.”

“Cinselliğin sende oluşturduğu duygu nedir desem?”

“Aslında olması gereken bir şey... yaratılışımız... evlilik için gerekli...”

Kendi duygularına temas etmemek için sıkça başvurulan yola girdi Dilara. Kendi yoluna, bedenine dönmesi için sorularıyla araya giriyorum.

“Dilara, sadece sende oluşturduğu duyguyu anlamak istiyorum. Konuyu izah etmene, genel geçer cümleleri söylemene gerek yok. Cinselliği, ilişkiyi hayal et ve sende oluşturduğu duyguyu söyle lütfen.”

Önce dudaklarını ısırıyor ve sonra gerçek duygularını ağzından kaçırmaya söylüyor.

“Korkuyorum... çok gereksiz bir iş bence.”

Her zaman akıl nimeti kaynağından ayrılıp kültürel akla, onun bunun aklına tâbi olunca, olan bedene ve beden fonksiyonlarına oluyor.

Yaradılışa saf akılla nazar edilmeyince takma akıl beden yükünü arttırıyor.

Bir çekirdekten çıkan devasa ağaca nazar etmeyen akıl, kırk küsür katlı binaya tapınıyor. Su arıtma sistemleri övgülerle, alkışlarla açılırken, sessiz sedasız çalışan temizlik fabrikalarına (böbrekler) şükretmek akla gelmiyor.

Bedendeki işleyiş üzerine akletmeyen zihin, vulvanın, vajenin şekline, işleyişine hadsizce laf ediyor. Her organın olması gerektiği gibi olduğunu kavramayan zihin, çizilen sınırlar ve oluşturulan kalıplar içine vulvasını, vajinasını, cinselliğini, kadınlığını sıkıştırmaya çalışıyor.

Dokunun, organın kendi zihnindeki senaryoya göre davranmasını, bekliyor. Davranmıyorsa tu-kaka.

“Neden?”

“Çünkü öyle. E hep öyle olmuş. Hep bunu duyduk.”

Açıklamalar da bu boyutta. Ne diyeyim, Allah akıl fikir versin.

Yanlış oldu. Allah zaten akıl fikir vermiş. Kullanmayı nasip etsin.

Yine yanlış oldu. Kullanıp kullanmamak tercihe bırakılmış. Tercih bizim.

Başkasının hayallerinin, beklentilerinin peşinden mi gideceğiz? Yoksa insan olma, kadın olma, kendin olma gerçekliğine hayret nazarıyla bakma gayretinde mi olacağız?

Pek çok kadının düşüncesini dile döktü Dilara:

“Hocam, söylemesi kolay. Ancak buna takılmamayı düşünmek bile göğsümü sıkıştırıyor. Yani kanamazsam ne düşünülür? Düşünmek bile istemiyorum.”

“Kadın zayıftır” algısının kadını getirdiği durum. Kendi gerçekliğine yüz çevirip külkedisi misali uzatılan ayakkabıya ayağını sokma çabası.

Bir kere zayıf ve bilmez-bilemez olduğuna inandın mı verilen bütün havuçları kemirir, uzatılan ayakkabılar dışında seçeneğin yok sanırsın.

Diyemezsin “Ya arkadaş başlarım sizin kan görme hevesinize, gördüğün kanla erkekliğini ispatlama çabana. Kendi hevesin için anatomi yok sayan, yok olmuş aklına.”

Bir kadın da çıksın, bu gerçeği söylesin ezilip büzüleceğine, dediğimde...

Bu konuyu anlattığım sosyal medya videolarının altına yazılan akıl almaz yorumlar, maalesef kadınların da bedenleri üzerinden var olma çabalarını gösteriyor.

Bu gerçeği anlattığımda, “kızlık zarı kanamak zorunda değil” dediğimde sanki onların elinden bir değeri almışım gibi yorumlar yapılıyor.

Erkekler desen “ben kanamayan kadını ne yapayım” havasında akla ziyan açıklamalar yapıyor.

Geçmişin masalları, yenilenmiş senaryolarla sunuluyor. ...seller, ...lojiler rol modeller, fenomenlerle destekle, biyolojiyi kafana göre yorumla, kadını kendiyle savaşa sok, aklını karıştır, tuzağa düşür.

Zamanın külkedileri sözüm ona özgüven uğruna! (kabul edilme, kalabalığa uyma) konulan havuçları kemirmekle meşgul.

Vulvanın görüntüsü üzerinden özgüven devşirme ye dair dertlere duçar olmuşlar!

Çok şükür ki tarihimizde bu tuzaklara düşmemiş kadınlarımız da var. Aklı hür, vicdanı hür kadınlarımız.

Nezhat Çavuş 12 yaşında bir tabur askerin karşısına çıkmış, kadın aklının, sezgisinin özgüveniyle.

Nene Hatunlar, Kara Fatmalar düşman işgalinden yurdu korumak için canlarını ortaya koymuş.

Kadına, kadınlığa, kadın bedenine, kadın bilgeliğine karşı açılan savaşlar, güya “bilimsellik”, “ideolojilerle” süslenip, sinsice nüfuz edip bütün kimyasını bozuyor kadının.

Modern kadın bedenini zihnini her türlü işgale açmış durumda.

Ve maalesef toprak bütünlüğümüzü korumamıza rağmen kadının bütünlüğü (parçaları) darmadağın.

Sonra ne mi oluyor?

Artmış meme kanseri, artan infertilite, sezaryende dünyada üçüncülük... Cinsellik algıları biyolojiyi desteklemiyor, cinsel kaos! PCOS olmayanlar neredeyse azınlığa düşecek....

“Hikâyeyi değiştirecek kahramanlara ihtiyaç var Dilara. Önce kendi hikâyeni değiştirmekle başlamalısın. Herkes kendi hikâyesini değiştirdiğinde tüm kadınlık değişmiş olur. Biyolojiye, yaradılışa, varoluş kodlamalarına uygun bir değişim. Bu değişimle özüne varıp kendi gücüne kavuşabilirsin. Güçten kastım, eril dildeki güç algısı değil elbet. Yaşam yolculuğunda ihtiyacı olan bilgelik.

Kaba, rijit, sert gücün ötesinde bir tavır, kadınlık gücü. Esneyen, anlayan, almayı ve değiştirip dönüştürmeyi bilen bir yapı. Biyolojinin sürekli desteklediği, hatırlattığı bilgeliliğin gücü.

Bu güçle donanmış kadın kahramanlara tüm canlılığın ihtiyacı var.

Ve sen Dilara, bugün bu korkunu burada bırakıp kendin ve tüm kadınlar için özgürleşmenin ilk adımını atabilir misin?”

Soğumuş kahvesini yudum yudum içti. Merakla beklediğim kararını suyundan iki yudum alıp derin bir nefes çektikten sonra başladı anlatmaya.

“Ayşe Hocam, çok haklısınız. Şimdi değilse ne zaman, ben değilsem kim? Kimse benden biyolojimin, yaradılışımın, insan olmamın dışında bir şey beklemesin. Daha doğrusu, beklerlerse de yapabileceğim bir şey yok. Omuzlarımdan büyük bir yük kalkmış gibi göğsüm ferahladı, daha da ferahlayacak. Tüm kadınlar için de böyle olsun inşallah. Çok teşekkür ederim.”

“Dilara, ben teşekkür ederim... tüm kadınlar adına.”